

Gabrijela Čović

KOLIBA U HRASTOVOJ ŠUMI

Ilustrovao
Aleksandar Stojšić

mala laguna

*Mami, koja me i sad odgore,
s nekog oblaka, brižno gleda, dolazi u snove
sa važnim porukama i dalje pazi na mene,
i tati, koji me je naučio najvećoj ljudskoj
vrednosti – kako postati i ostati čovek i za
koga je Bog sagradio posebne rajske odaje.*

SADRŽAJ

I DEO	11
Poglavlje I: HLADNOPRSTIĆI	13
Poglavlje II: KO JE MAKSIMILIJAN HLADNOPRSTIĆ	18
Poglavlje III: SOBA S POGLEDOM NA ŠUMU . . .	24
Poglavlje IV: SUSRET	31
Poglavlje V: VILHELMINA ČARAPIĆ – MINA I VAŽNI RAZGOVORI	35
Poglavlje VI: PUŽEVI, ŠPAJZI I OSTALE GROZOMORE	45
Poglavlje VII: SAN	50
Poglavlje VIII: MININA PETOUGAONA SOBA. . . .	55

Poglavlje IX:	KUĆA KRAJ PUTA.	63
Poglavlje X:	STARICA VAL I PRORICANJE SUDBINE.	72
Poglavlje XI:	PRIPREME ZA POLAZAK	82
II DEO		85
Poglavlje XII:	POLAZAK I SUSRET S POŠTAROM	87
Poglavlje XIII:	PEKAR I SREBRNI KLJUČ	95
Poglavlje XIV:	SVI MAKSOVI STRAHOVI.	101
Poglavlje XV:	ALATNIČAR, ZLATNI KLJUČ I NAPITAK OD KORENA BILJKE ZABORAVAK	110
Poglavlje XVI:	BORBA S PUŽEVIMA.	116
Poglavlje XVII:	KOLIBA, ZLATNI KLJUČ I HRABRA MINA.	123
Poglavlje XVIII:	VREMENSKA MAŠINA I „KOČJUAŠ IZ ČETNEMA“.	136
Poglavlje XIX:	ŠUMSKI VILENJAK OGDEN I PUTOVANJE	143
Poglavlje XX:	SUSRET SA GAUDIJEJEM	150
Poglavlje XXI:	„UHAPŠENO DRVO“ I PARČE SLOBODE.	163
Poglavlje XXII:	ALKA	168
Poglavlje XXIII:	NIŠTA LEPŠE OD SVOJE KUĆE	173
<i>Zahvalnica</i>		<i>179</i>

*Još iza ugla možda nas čeka
nov put ili tajna kapija neka.*

Džon R.R.Tolkin

IDEO

POGLAVLJE I

HLADNOPRSTIĆI

Nije to bilo tako davno kada je tročlana porodica Hladnoprstić odlučila da zauvek **napusti** Smogovgrad usled dugogodišnje velike količine smoga, a pred predstojeće novogodišnje praznike i svoj mir **POTRAŽI** u Hrastovom Brdu, mirnom seocetu nedaleko od mora.

Njihova nova (jednoipospratna) kuća je zapravo bila **stara** ali dobro **očuvana**, čiji je vlasnik odavno napustio ognjište i uputio se za pticama na jug, a njima je preko svog sestrice – brzonogog čoveka koji je sporo pričao – prodao tu kućicu.

Pred kuću stigoše u sumrak. Otac – Kornelius Hladnoprstić zvani **Korn**, priznati amater iz oblasti

vetrenjača i drugih vetrenjačovrtećih i magičnih izuma – ušao je prvi, a sledili su ga njegova divna žena Mag-nolija Hladnoprstić zvana **Mag**, učiteljica botanike i kra-snopisa, i njihov sin, dvanaestogodišnji, starmali dečak Maksimilijan Hladnoprstić zvan **Maks**.

Na prvi pogled unutrašnjost kuće je odisala nekom posebnom energijom, prvenstveno zbog nekoliko sit-nica koje je prethodni stanar ostavio slučajno ili namer-no kao što su:

- zidni sat koji je pokazivao **tačno prošlo vreme**, čije su se kazaljke kretale unazad, a veliko klatno u sklopu sata se klatilo ukруг;

- naočari za **čitanje svakog drugog slova** u rečima što je omogućavalo brže čitanje (to se tati Hladnoprstiću najviše dopalo) i

- stara peć na drva koja je samo grejala ako su drva cepana u dimenzijama 24,31 poluprstohvata sa 73,18 poluprstohvata; u protivnom, peć bi bila potpuno neu-potrebljiva.

Nikoga ove stvari nisu toliko **oduševile** kao Korne-lijusa Hladnoprstića koji je u svemu tražio uzročno-po-sledičnu vezu i nadasve neko **ZRNCE MAGIJE**.

– Šta misliš, draga – upita on svoju suprugu dok je unosio poslednji kofer u predsoblje – da nismo mi slu-čajno kupili ovu kuću od nekog čarobnjaka?

– Ah, Kornelijuse! – uzviknu ona. – Zaista me ne iznenađuje da ti u svemu, pa i u ovome vidiš neku „umešanost **neobjašnjivih** sila“. Zaista bih bila iznenađena da me to nisi upitao.

– Ali mama – ubacio se Maks braneći svoga oca i vragolasto se smešeci. – Sasvim je moguće to o čemu tata priča. Mi nemamo pojma ko je pravi vlasnik, a i šta bi falilo da, na primer, u našoj kući žive dobri duhovi.

– Znam, znam... – reče Mag blago ga milujući po glavi. – Ti si **isti otac**. On te je i naučio da se toliko posvetiš izučavanju „neizučavanog“, pa se baviš zmajevima, vešticama, čarobnjaštvom, avanturama razno-raznim! Trućkaš sve i svašta na raznim jezicima.

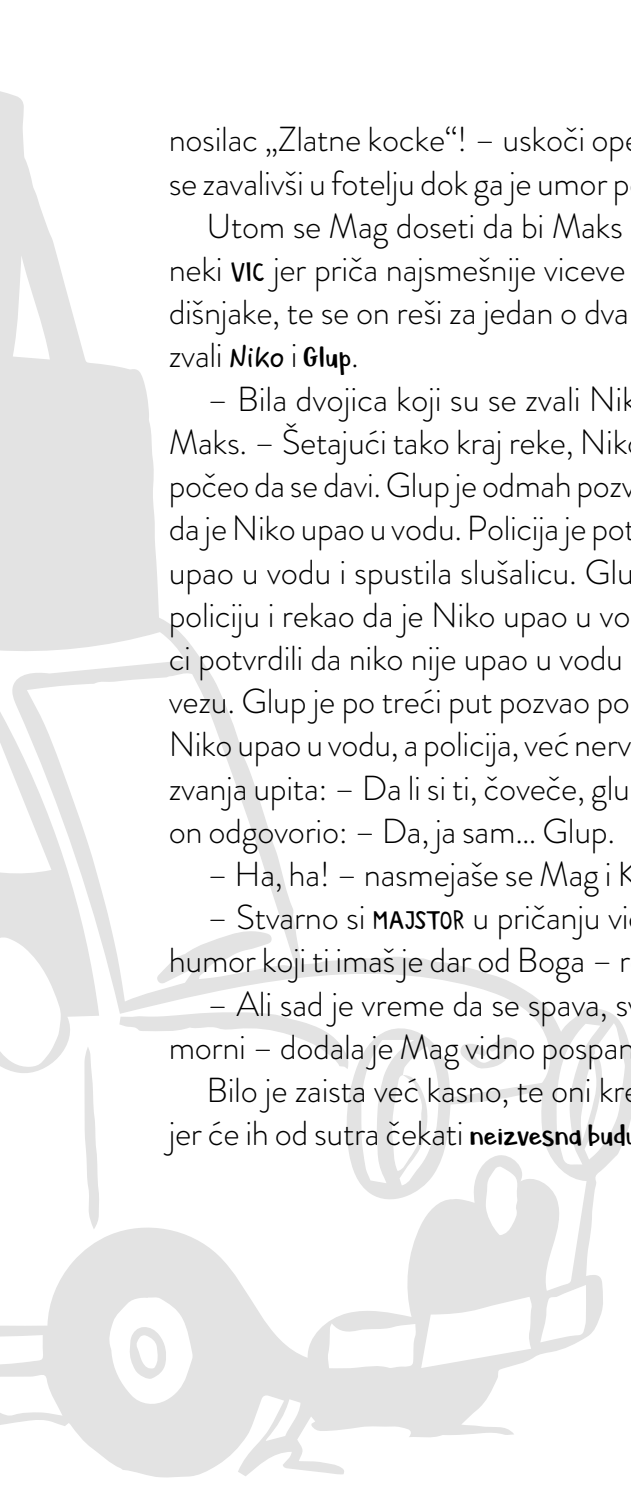
– Pa, dobro, sad... – sav **ponosan** će Korn, ali nije uspeo da završi rečenicu jer je Mag nastavljala kao da nikoga nije bilo u prostoriji.

– Osim ovih „normalnih“, pričaš i jezikom sova, mrava i puževa! Sećam se kao da je juče bilo kad si naučio da pričaš „unatraške“ i izgovaraš bez greške reči poput „ajigologniraloniroto!“* – jedva preturivši preko usana ovako dugačku, **izvrnutu** reč.

– Nemoj tako, mama... Ti si me naučila da sviram klavir, da lepo pišem, tečno čitam i da biljke i insekte iskreno zavolim i brinem o njima! Samo da znaš, ponekad i **ŠUŠKAM** kad pričam kao i ti, kad se naljutim u stvari, pa moji drugari tad teško kapiraju šta govorim. Ali mi je ipak **prekul** što si me naučila da plešem najbolje od svih mojih vršnjaka! – dodade Maks gledajući u majčino lice, koje se smešilo njegovim laskavim rečima.

– Naučio sam ga da neverovatnom brzinom slaže „lego“ kockice, čak je brži i od same munje! Postao je

* „Ajigologniraloniroto“ znači otorinolaringologija, za one naše čitaoce koji još ne umeju da odgonetnu ovu tešku reč. (Prim. autora)

nosilac „Zlatne kocke“! – uskoči opet Korn, konačno se zavalivši u fotelju dok ga je umor polako savladavao.

Utom se Mag doseti da bi Maks mogao da ispriča neki **VIC** jer priča najsmješnije viceve za dvanaestogodišnjake, te se on reši za jedan o dva čoveka koji su se zvali **Niko** i **Glup**.

– Bila dvojica koji su se zvali Niko i Glup – počeo Maks. – Šetajući tako kraj reke, Niko je upao u vodu i počeo da se davi. Glup je odmah pozvao policiju i rekao da je Niko upao u vodu. Policija je potvrdila da niko nije upao u vodu i spustila slušalicu. Glup je opet nazvao policiju i rekao da je Niko upao u vodu, te su policajci potvrdili da niko nije upao u vodu i potom prekinuli vezu. Glup je po treći put pozvao policiju rekavši da je Niko upao u vodu, a policija, već nervozna zbog tolikog zvanja upita: – Da li si ti, čoveče, glup? – Na šta im je on odgovorio: – Da, ja sam... Glup.

– Ha, ha! – nasmejaše se Mag i Korn uglas.

– Stvarno si **MAJSTOR** u pričanju viceva, a smisao za humor koji ti imaš je dar od Boga – reče otac.

– Ali sad je vreme da se spava, svi smo već preumorni – dodala je Mag vidno pospana.

Bilo je zaista već kasno, te oni krenuše na počinak jer će ih od sutra čekati **neizvesna budućnost**.

POGLAVLJE II

KO JE MAKSIMILIJAN HLADNOPRSTIĆ

Prolazili su meseci, ubrzo dođe i maj s mnogo sunčanih dana, pa se razmileo narod po Hrastovom brdu. Pijace prepuniše slatkastim voćem, ulice behu okupirane mališanima, kavanice zaposednute umerenim pivopijama, a naš junak je već uveliko stekao **nove drugare** i **divnu nastavnicu** engleskog – **Mionu**.

Jednog jutra, Maks poljubi majku, mahnu ocu i krenu u školu. U rancu mu je brižna mati spakovala malo hrane da tokom odmora pojede i sakupi snagu za dalje učenje. Poneo je i flašicu vode i slatke, domaće biskvite koje su njegovi drugari obožavali. Dok je koračao niz drum, u zadnjem džepiću ranca pronašao je **ceduljicu** s porukom koju mu je otac neopaženo ostavio:

– Pogledaj u nebo, videćeš i mesec i sunce u isto vreme. Jedno se gasi, nestaje, a drugo izlazi. Prepusti se mašti, a ne biskvitima! Neka te ova poruka podstakne, ali i nasmeje! Voli te tata.

Ova šala je stvarno razveselila Maksa, ali je takođe znao da će uživati i u maštarijama.

– Zdravo, Makse! Gde si? Šta ima? – čuli su se pozdravi kad je ušao u školsko dvorište.

– Danas na času engleskog **pričamo o sebi**. Šta ćeš ti da ispričaš? – upitali su ga radoznalo drugari iz razreda.

– Uuuhhh, biće da sam **ZABORAVIO** na to! – reče postideno, pošto je video da ga svi pomalo gledaju s prekorom jer nije razmišljao o zadatku. – Noć mi je prošla na netu jer sam čitao o letećim tanjirima i mašinama koje plove kroz vreme! A tek kakve sam ekstra priče našao o vešticama – da se smrznesh! Malo sam se **ufrčio** od straha, znate, ali sam pred zoru zaspao i nije mi palo na pamet da učim!

– Ti si, Makse, baš iskren i to je lepo, ali znaš... mislimo da malo **preteruješ** i da nas malo više zezaš. Teško da će **iko poverovati** da tebe to toliko zanima, a da te za sve ostalo baš briga! Posebno nismo naseli na tvoje **GLUPOSTI** o vešticama, o **vremenskim mašinama**, a da ne pričam o dvoglavim zmajevima i troglavim zmijama! – dobaci zajedljivo Martin, najbolji učenik iz njegovog razreda.

Inače, Martin je bio jedan **niski debeljuca** koji je u jednoj ruci držao sendvič s domaćom kobasicom i senfom, a u drugoj knjigu, pa je malo jeo, malo učio. Za razliku od

njega, Maks je bio **VISOK** dečak za svoje godine, **vižljast**, krupnih, crnih očiju i predugih trepavica koje bi se uvek uplele jedna u drugu, posebno kad bi se oduzeo od straha, tako da je obavezno morao da zaplače ne bi li ih odmrzio.

Sad se **izvio** nad Martinom posmatrajući ga malo namršteno, pa reče: – Ne moraš da mi veruješ, Bucko, ni ti, ni tvoja ekipa. Ja sam **ISKREN** i lepo ti kažem zašto se nisam spremio za prvi čas!

Utom se začu zvono i svi udoše u učionicu i pose-
daše u svoje đачke **klupe**.

– *Good morning, children!* – začu se umilan glas *teacher* Mione.

– *Good morning, Miss Pak!* – uzviknuše svi uglas.

– Danas ćemo pričati malo o sebi. Da vidimo, ko će prvi da počne? – upita ona pogledom tražeći **dobrovoljca**.

– Ja ću, ja ću! – začulo se iz prve klupe dok su vazduhom mlatarala dva prsta našeg Martina.

– Izvoli, Martine!

– *My name is Martin... and I have... but, my brother...*

– pričao je na **tečnom** engleskom, dok su mu se ostali đaci nemo divili.

Za to vreme naš junak je već na prvoj Martinovoj rečenici bio daleko, **DALEKO U MISLIMA...**

„Ja, Maksimilijan Hladnoprštić, pilot vremen-
ske mašine, putujem sa svojom posadom kroz pro-
šlost i budućnost. U **prošlosti** sam se susretao s raznim
utvarama, zmajevima i ostalim strašnim stvorenjima.“

Tako zagledan u oblake, tražio je u njima konture svih tih strašila o kojima je oduvek maštao da ih upozna.

„A u **BUDUĆNOSTI** planiram da stignem i do sazvežđa Velika i Mala kola, i da se uverim da je naša Zemlja samo jedna tačka u vasioni. To će baš biti strava!“, nastavljao je naš junak da **sanjari**, smešeći se i uživajući u tim prizorima sopstvene kreacije, kad najednom

oseti blagi udarac u potiljak, tako da je „tresnuo na Zemlju“ iz svojih misli jer mu je Jakov, dečak iz klupe, dao znak da ga nastavnica već par minuta doziva.

– Izvinite, nastavnice – počeo on **OZBILJNIM** tonom kao da je apsolutno prisutan na času. – Ja se nisam posebno pripremao za ovaj čas, ali bih želeo da pokušam nešto da kažem o sebi, ako mi dozvolite.

– Kako da ne, samo izvoli, Makse, svi te **slušamo!**

– Ja se zovem Maksimilijan Hladnoprštić. Svi me zovu Maks. Rođen sam **sedmog** dana, sedmog meseca u sedmoj godini zmaja sa **BELEGOM** na desnom dlanu u obliku broja sedam. Zbog čitave ove uvrnute **nume-
rologije** i naizgled misterioznog rođenja, sada često preskačem broj sedam kad nešto brojim, baš kao da taj broj nikako ne postoji u nizu brojeva – zastao je na trenutak kao da više ništa nije želeo da kaže. To je bio suviše ozbiljan početak. Kao da govori neki odrastao čovek.

„**PREOZBILJAN** sam za svoje godine. Znam to odavno“, mislio je u sebi.

Na časovima engleskog uvek je bio takav. Želeo je da **zadivi** svoju omiljenu nastavicu, bez obzira na to što su ga sva deca gledala belo.

– Nastavi, Makse – s pažnjom ga je hrabrila nastavnica. – Svi bismo voleli da čujemo imaš li još šta zanimljivo da kažeš.

– Pa, dobro onda... – nastavi on dalje. – Moram vam priznati još nekoliko stvari u vezi sa mnom. Tako, na primer, nikad ne izgovaram „svetlo“, već koristim

reč „**sveklo**“ jer mi se tako može i niko nije pravio dosad problem u vezi s tim! Neprevaziđeni sam igrač video igrice iliti **gejmer**, kako se to popularno kaže, i igram igrice i žmureći! I na kraju, posebno bih izdvojio nesebičnu ljubav koju gajim prema svom kućnom ljubimcu – **sovi** trepetuši koju sam nazvao S, to jest Es.

– **Vaaaauuuuuu!** – čuo se tek poneki uzvik čuđenja, ali većina dece se međusobno pogledaše, ne verujući ni u jednu jedinu reč koju je izgovorio.

– Ti si stvarno **NEOBIČAN** dečak i od tebe se može mnogo štošta naučiti i saznati. Stičem utisak da si dobar drug i da imaš mnogo prijatelja, a i engleski ti je besprekoran! – **pohvalno** je govorila nastavnica.

– Jeste, on je **dobar drug** i uvek nas na velikom odmoru ponudi i počasti slatkim biskvitima i uopšte mu nije žao ako mu ih sve pojedemo! – priznaje „Bucko“ Martin, iako kada je hrana u pitanju, svi znaju da će on i crnog đavola da pohvali samo da dobije makar zalagajčić.

– Martin bi isto podelio svoje kolače s nama da nismo toliko sigurni da bi ih sâm smazao i pre nego što uđe u školu! – dobacio je veselo Jakov, na šta su se svi glasno nasmejali.

Utom se začulo **ZVONO** za pauzu, a nakon velikog odmora i još par časova, deca su počela da se raduju predstojećem vikendu, pa je tako i naš Maks, pozdravivši se sa drugarima, **pohrlio** radosno kući.

POGLAVLJE III

SOBA S POGLEDOM NA ŠUMU

Nastupajući vikend će Maks provesti popravljajući bicikl i **sređujući sobu**. Njegova soba je bila na poluspratu, njen prozor sa terasom je gledao na **Hrastovu šumu** nedaleko od sela, te su se tokom noći čuli razni zvukovi divljih životinja koje su gospodarile šumom, ali se zbog straha od ljudi nikada nisu približavale selu.

Unutrašnjost sobe je krasilo veliko **ZVEZDANO NEBO** na plafonu, koje se samo noću kretalo čineći razna sazvežđa, te ga je tako zabavljalo tokom dugih, neprospavanih noći bdenja nad knjigom, uz video-igrice ili slaganje „lego“ kockica. Odmah ispod prozora, s leve strane kreveta se nalazio mali, **drveni bicikl** bez

pedala. To je bila uspomena na rane dečje dane kada je naučio da vozi najbolje od svih svojih vršnjaka. Danas ima veći bicikl koji je dorađivao, ugrađujući mu razna svetla, svećice, lampice, opruge, zvonca i trubice, pa je sad pre ličio na **svemirski brod-dvotočkaš** nego na bicikl.

– HUUUUU... huuuuuuu, buđenjeeee! – oglasila se tog subotnjeg jutra Maksova **sova**, koja je bezuspešno pokušavala da ga probudi, nadletajući njegov **krevet u obliku automobila** „pegani“, samo u manjoj verziji (da, da, dobro ste pročitali, umesto sedišta je postavljen veliki dušek, a umesto nožica od kreveta su bili točkovi). I još nešto... Nemojte se čuditi, **S** je znala da govori **NAŠIM** jezikom, kao što je Maks govorio **njenim**!

– Evoooo, **eeeeeeVoooo**, ustajem! Ponekad si tako naporna, znaš da noću mnogo čitam, a pred zoru zaspim umoran k'o pas, a onda me ti **VRLO** rano budiš! To nije fer! – reče Maks koliko je mogao nežnije jer nije želeo da bude grub prema svojoj staroj prijateljici.

– Pa, **naručio** si buđenje! Rekao si da imaš mnogo posla – dodala je uopšte ne odustajući od ideje da ga vidi na nogama.

– Dobro, pobedila si, ustao sam, evo, već se oblačim! Sići ću da nešto klopam i potom se vraćam da sređujem ovaj **cirkus** – reče sad već razbuđen od njenog silnog **BRBLJANJA**.

Doručkovao je kiflice sa sirom i popio šolju mleka. Majka mu je pravila društvo.

– Kako si spavao?

– Super sam spavao, mama! Danas ću biti vredan i sređivaću sobu. Znaš onu moju biblioteku na policama iznad kreveta?

– Daa... Šta s njom?

– Prepuna je knjiga o sovama, zmajevima, šišmišima i drugim životinjicama. Znaš i sama da imam mnogo knjiga i o insektima, mada više ne želim da postanem **insektičar**, iako i dalje volim ta stvorenjca. E, vidiš, tu biblioteku sad moram da prevrnem naglavačke jer ne mogu da verujem da nemam nijednu knjigu, ni brošuru, pa čak ni **uputstvo** kako da **POPRAVIM** lanac na biciklu koji mi se pokvario! Kakav bedak!

– Da li želiš pomoć? Da pozovemo tatu? On je dole u radionici, kao i obično, pronalazi nove tipove vetrenjača. Mogao bi da ti pomogne.

– Nije potrebno, snaći ću se ja. Ovaj „**genije**“ od tvog sina će već naći rešenje i za to, bez brige! – nasmeši joj se, završavajući doručak i krećući užurbano ka sobi.

– Počela sam da ti pomažem malo u sređivanju radnog stola, pa ću ja da se pobrinem za taj deo, a ti prioni na tu policu i pronadi ono što ti treba – dala je **S** jasne instrukcije čim je njen prijatelj zakoračio u sobu.

– Razumem, **ŠEFICE!** – našalio se Maks.

Oboje su krenuli na posao svako na svoju stranu. Na radnom stolu bila je jedna kutija, nekakva **škrinjica** tačnije, u kojoj je Maks slepo čuvao retke i drage stvari.

– Kakve ti ovde stvari čuvaš! Samo se **šašav** čovek zamlakuje ovolikim drangulijama! Zašto neke

ne skloniš u podrum ili ne pokloniš? Evo, na primer, čemu ti služi napukao **FRIZBI** kojim si nekada, dobro se sećam, pobeđivao sve svoje vršnjake u bacanju jer je tvoj najbolje leteo! Da ne pričam o špilju sa **51 i pò** kartom, gde je ona druga polovina nestala tokom selidbe. A tek onaj tvoj omiljeni kostim drakule specijalno skrojen za Noć veštica, o njemu nećemo ni da pričamo! – počela je **S** s nabranjem.

– Ma daj, **kako** ne kapiraš? **Volim** da čuvam stvari, ne želim da se rastajem od njih! Možemo da se kladimo ti i ja da će mi one **NEKADA** poslužiti kada krenem u avanturu da pronađem vremensku mašinu i ubijem zmiju!

Maks je zvučao vrlo **SAMOUVERENO** kao da će stvarno jednog dana da se zaputi širokim prostranstvima putujući vremenskom mašinom i negde nekako ubije opasnu zmiju.

– Evo, na primer, kockice za jamb. One mogu da osvetle put, zar ne? Zar to ne može da bude korisno?

– Ti si veliki **maštar**, Makse. Ja ne bih da ti rušim snove, ali moraš da budeš svestan da niko neće da poveruje u to što si meni sad rekao. Ljudi ne žive od snova već se bore da progutaju ovaj život najbolje što mogu – ozbiljno će S.

– Hej, možda sam **u tripu**, nemam pojma, ali nešto **MOZGAM**... Ja verujem u sudbinu i neki mali crv u stomaku mi govori da ću imati skroz šašav život i da će svi moji snovi da se ostvare jednog dana! – govorio je dok je slučajno nabasao na svetleću reklamu „Zabranjeno

razgovarati sa sovama!“ , te ju je uz osmeh pokazao svojoj drugarici.

– Jako si **VICKAST** i zbog toga te mnogo volim! – reče S, nezgrapno pokušavajući krilima da zagrlji svog prijatelja.

Prionuli su opet na posao ne bi li sredili sobu kako dolikuje, zavirujući u sve njene čoškove. S je još pro-našla i gitaru s tri žice od koje dve žice vrede kao četiri, **samolistajuću** knjigu o automobilima iz video-igrice i najzad, jednu od omiljenih uspomena našeg junaka staklenu, magičnu, **svetleću kuglu** koju je Maks dobio od svog tate, on od svoje majke, baka opet od svoje, i tako nebrojeno kolena unazad.

– E, vidiš, Makse – započe ona ponovo razgovor – ne umem sebi da objasnim zašto, ali ja duboko verujem da ova kristalna kugla ima **MAGIJSKU MOĆ**, iako o tome znamo samo iz priča. Nikad njenu moć još nismo videli na delu, a ni moć drugih čarobnih kugli.

– O tome ti pričam. Ne zna se kad i kako će nešto nekome da zatreba. Vidi ovu lampu koja se nikad ne gasi, osim kad moje zvezdano nebo zasija. Nju sam stavio odmah do kreveta, taman da osvetli ugao i jedan manji deo prostorije kad čitam ili kad radim nešto vrlo važno. Hoću da kažem da sve stvari **pre ili kasnije** mogu da budu **KORISNE**. Možda ću i ovu kristalnu kuglu da upotrebim jednog dana!

Pošto konačno središe sobu i sve poslagашe na mesto, baciše se na **popravljanje** bicikla.

– Izneću ga na terasu, našao sam nekakav sprej, valjda treba da poprskam lanac, tako bar piše u uputstvu. Ponovo će moj bicikl biti najbrži! – reče dok ga je „budio“ iz dubokog sna.

Bližilo se vreme ručku i S je već odavno dremkala na drvenom stalku specijalno napravljenom za nju. Maks je konačno popravio bicikl i u tišini napustio sobu.